

ikke undgaaes, at en øjeblikkelig Misforstaaelse mellem Sognebeboerne og deres Præst, en øjeblikkelig Ubillie, selv hvor Præsten muligens er aldeles i sin Ret, medfører Usondringer. Alle parti-bevægede Tidsaldere ligne hverandre, have et vist fælles Pfyftognomi, og i saadanne Tilfælde som de antydede vilde det være aldeles forklarligt, om Vedkommende kunde søge en Satisfaction i, at de kunde aabne Kirken for en anden Præst, kunde tilbyde ham Virksomhed i den Kirke, til hvilken deres egen Præst er kaldet. — Jeg vil i den kirkelige Friheds Interesse i højlig Grad ønske, at de, som saa ivrigt arbejde for Friheden — en Retning, hvormed jeg i det Væsentlige aldeles kan samstemme —, ville finde sig tilfredse med den Frihed, som nu er givet, hvorved netop den religiøse Trang var steet Fyldest, og at de derimod ikke ville vedblive at hige utaalmødigt fra et Strid til et andet. Jeg mener, at hvor Friheds-Retningen træder saaledes frem, bør den ikke mødes med Østergivenhed og Indrømmelser, men med bestemt Smødegaaen.

Mosin: I Anledning af hvad den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kreds (Jespersen) yttrede, maa jeg for mit Vedkommende erklære, at jeg ikke kan være ganske enig i hans Udtalelse med Hensyn til hvad den 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Clausen) havde bemærket. Jeg er nemlig ganske enig med Sidstnævnte i, at en Sognpræst helst bør lade den Menighed, han tilhører, komme sin Virksomhed tilgode, og jeg vil erklære, at hvis jeg ikke antog, at mit Embede i min Fraværelse blev saa tilstrækkelig og antagelig besørget, at jeg kunde forsvare det for Gud og Mennesker, vilde jeg have anseet det for min første Pligt at blive i min Menighed fremfor at overtage det Kald, som Medborgeres Tillid har overdraget mig; men jeg har det Haab, at mit Embede i min Fraværelse bliver ligesaa tilbørligen besørget, som naar jeg selv var tilstede, og under denne Forudsætning har jeg fundet mig foranlediget til at overtage min Plads her. Skulde imidlertid det Tilfælde indtræffe, at der opstod nogen Collision mellem min offentlige Virksomhed og mit Forhold til min Menighed, saa vil jeg erklære, at jeg træder tilbage fra

min Virksomhed her til min Virksomhed i min Menighed, thi dertil mener jeg, at jeg nærmest er kaldet.

Jespersen: Ja, jeg kan være ganske enig i den sidste Bemærkning af den ærede Landstingsmand, men jeg kan rigtignok ikke finde, at det er en tilfredsstillende Betragtning, at, dersom en Menighed har uheldig Ret til min personlige Virksomhed, og det er mig, der skal anvende min Flib og Virksomhed uheldig for Menigheden, jeg da kan sætte en Stedfortræder i mit Sted. Derved kunde jeg idetmindste ikke føle min Samvittighed tilfredsstillt, skøndt jeg ogsaa troer, at mit Embede bliver ligesaa godt besørget i min Fraværelse, som naar jeg er tilstede.

Formanden: Jeg tør vel gjøre Regning paa, at Discussionen ikke forfættedes i den Retning, den senest har havt, da den der ved fjerner sig altfor meget fra, hvad der er Gjenstand for Forespørgselen (Ja! Ja!).

Bloch: At jeg ikke klart opsattede den høitærede Ministers Øtringer angaaende den Afgjørelse, det forstnævnte Andragende havde fundet, havde vistnok sin Grund dert, at Ministeren til samme Tid imødegik nogle Øtringer af den ærede 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Clausen), som han begyndte Besvarelsen af min Forespørgsel. Jeg skal med Hensyn til Afgjørelsen af Andragendet kun gjøre den Bemærkning, at jeg ikke troer, at dette Andragende gif ud paa Indrømmelse af en almindelig Tilladelse til Benyttelse af Sognekirken, men kun søgte Tilladelsen for en vis bestemt Kreds; og medens Ministeren altsaa kan have sine Betænkkeligheder ved at indrømme en saadan almindelig Tilladelse, synes dert ikke at ligge tilstrækkelig Grund til at afgjøre det paagældende Andragende paa den Maade, som steet er. Jeg seer ikke, at en saadan Frihed til Benyttelse af Sognekirken kan medføre væsentlige Ulemper. Jeg har ikke antaget — som en æret Landstingsmand (Clausen) forudsatte, — at denne Frihed var begrundet i Loven af 4de April 1855 om Sognebaandets Løsning; men jeg har antaget,